

Jean-Pierre van de Ven

Geboren 25 februari 1968 in Valburg

Opleiding Barlaeus Gymnasium in Amsterdam, klinische psychologie aan Universiteit van Amsterdam (UvA)

Loopbaan (selectie) docent en onderzoeker klinische psychologie aan UvA (1996-2001), initiator online therapie bij Interapy en Annazorg (2001-2005), zelfstandig (relatie)psycholoog (1996-heden), therapeut bij psychiatrische kliniek Mentrum (2006-heden), sinds dit jaar woordvoerder Fonds Psychische Gezondheid/Stichting Korrelatie

Boeken (selectie) *Geluk in de liefde* (2011), *Doen jullie het nog?* (2012)

Privé getrouwd, drie kinderen (20, 18 en 15 jaar)

Foto Maurice Boyer

LEVENSLIJSSEN

‘Ik ben minder van steen’

Jean-Pierre van de Ven (45) is psycholoog, relatietherapeut en auteur. Zijn laatste boek: *Doen jullie het nog?*

Door **BRENDA VAN OSCH**

Bagage

„Mijn vader was relatietherapeut, ik vond zijn verhalen fascinerend. Ik heb geprobeerd het lot te ontlopen, heb Nederlands gestudeerd, auditie voor de toneelschool gedaan, maar niets was interessanter dan psychologie. Mijn ouders waren intellectuele hippies, we woonden aan de rand van een probleemwijk. Ik was populair, maar voelde me een buitenstaander. Misschien wilde ik daarom dit beroep, om contact te maken, er wel bij te horen.”

Verbintenis

„Ik maak contact, daar gaat het om, al het andere is secundair. Mensen in de problemen voelen zich alleen: in een psychose omdat iedereen zegt dat ze gek zijn, in een relatie omdat ze de ander niet meer bereiken. Ik stel me open, ook als iemand psychotisch is, pas dan kan ik verwachten dat iemand openstaat voor mijn verhaal. Het moment dat er echt contact ontstaat, is ontroerend. Soms springen de tranen in mijn ogen.”

Inzicht

„Aanvankelijk dacht ik dat ik mensen uit de knoop moest halen, maar ik moet hun onzekerheid wegpoetsen. Als mensen hun probleem vertellen, geven ze de oplossing er meestal bij. De vraag is wat ze te doen waarvan ze al weten dat ze het moeten doen. Ik werk veel met suggestie: ‘Je kunt hier de deur uitlopen en met dat nieuwe gedrag beginnen.’ Als dat overkomt, gaat de verandering sneller.”

Balans

„Het gaat vaak mis in relaties als mensen verbondenheid en afhankelijkheid gaan verwarren. ‘Als mijn vrouw minder zou werken, dán kan ik...’ Gun elkaar een eigen leven. Niet dat een relatie makkelijk is. Twee jaar geleden zijn ook mijn vrouw en ik in therapie geweest, wij waren juist te weinig één. Je kunt jezelf niet altijd helpen als therapeut. Als een ander dingen zegt, komen ze harder aan dan als je ze zelf bedenkt.”

Boodschap

„Ik ben *Doen jullie het nog?* gaan schrijven omdat mij opviel dat er steeds moeilijker over seks wordt gesproken. Tijdens relatietherapie vraag ik altijd naar het seksleven. Veel stellen durven elkaar dan niet eens aan te kijken. Ik wilde die schroom beschrijven en pleiten voor meer openheid. Niet omdat seks zaligmakend is, die twee keer per week is een mythe, maar omdat seks en liefde verbonden zijn. Daar moet geen taboe op rusten.”

Motor

„Mensen vragen regelmatig of ik een workaholic ben – waarschijnlijk wel. Ik ben bang om één ding te doen, dat dat wegvult en het leven dan ophoudt. Ik zie genoeg cliënten die zo in een diep gat zijn gevallen. En anders ga ik mij vervelen. In de praktijk ontmoet ik andere mensen dan in de kliniek, schrijven is anders dan praten. Maar het is vooral de angst, die uiteindelijk de angst is om dood te gaan.”

Verrijking

„Vroeger kon ik mijn werk makkelijk loslaten. Ik was er goed in mijn gevoelens los te koppelen. Ik kon rollen spelen, me anders voordoen, liegen. De laatste jaren neem ik mijn werk vaker mee naar huis. Ik hoor enorme rotverhalen, die kruipen onder mijn huid. Persoonlijk ben ik er blij mee, ik ben minder van steen. Mijn gevoel is nu een goede graadmeter. Als ik niet geraakt ben, dan zijn we er nog niet.”